

Všade je ticho. Stojím pred pozostatkami svojho bývalého domova. Moje vlasy sú spálené ohňom a moja sivá sukna je potrhaná na pásy. Cítim sa dolámaná, bolia ma všetky kosti. Narjadšej by som sa rozkričala. Ale nech sa snažím ako chcem, cez moje pery neprenikne ani tón. Len utrápený, chrapľavý dych. Ten hlboký rez mi nie len roztrhol moju košeľu, ale ma aj poranil na chrbte. Cítim tam moju pomaly zchnúcu krv. Moje nohy sú ako skamenelé, nedajú sa vôbec pohnúť. Môžem len hľadiť do diaľky, pozeráť sa na to, čo ešte pred chvíľou bolo moje krásne rodné mesto.

V diaľke vidím rúcať sa gigantické stavby. Bez predchádzajúceho upozornenia podľahli vlastnej váhe. Zvýrený prach ako veľký mrak zatemnil obzor. Nie som si istá, čo sa stalo. Je mi len jasné, že som prišla o všetko: o moju rodinu, mojich priateľov, mojich učiteľov. Tak náhle. Z ničoho nič, všetko je preč. Život uplynul tak rýchlo, že som vôbec nestihla moje detstvo a roky dospievania nechať za sebou.

A akoby ma opustili aj moje zmysly. Žiaden cit, žiaden čuch. Len počujem môj vlasťný dych, ako si škrabe cestu z mojich pľúc a cez moje pery von.

Zrazu cítim niečo ... Niečo iné. Mám pocit, že už tu nie som sama a niečo aj počujem. Počujem kroky. Nohy, ktoré šúchajú po zemi ... Ktoré sa podkýňajú ... Je mi, ako keby tieto kroky boli moje vlastné. Pozerám sa do diaľky na ten most, ktorý spája severnú a južnú časť mesta. Jeho oceľové laná sa jedno za druhým trhajú, tancujú vo vzduchu a výria na novo ten do červena sfarbený prach. Jediná pýcha tohto mesta sa pred mojimi očami zrútila ako domček z kariet. Desaťročia existencie zanikli behom niekoľkých okamihov. Zostalo po nich len pár betónových omrviniek.

Som si istá: Už nie som sama. Môj dych sa zrýchľuje. Otočím pohľad do ľava a spoznám to v mojom vlastnom pohľade:

Hlboké zranenie, smútok a zúfalstvo.

Jedno slovo horí v mojej pamäti ako oheň:

Armacom.